

KRAKAĆ (12) *vb impf*

krakać (6), [**kraczeć**], krakać *a.* kraczeć (6).

W inf oba a jasne, w pozostałych formach a pochylone.

inf krakać (2). ◇ *praes 1 sg* krākām (2), krącę (1); -ām *Calep*; -ām : -ę *Mącz* (1 : 1); ~ -ām (1) *Mącz*, -ām (1) *Calep*. ◇ *3 sg* krącze (1). ◇ *3 pl* krączą (3) *GliczKsiąż, RejWiz, RejPos*, krākają (1) *FalZioł*. ◇ *fut 3 sg m* będzie krākął (1). ◇ [*praet 3 pl m pers* krączeli.] ◇ *part praes act* krącąc (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w,

Wydawać głos właściwy krukowi lub wronom (nieprzyjemny, uznawany za wróżbę nieszczęścia); cornicorari, crocire Mącz, Cn; crocitare Calep, Cn; fringulare Cn (12) : Cra, Cra, vox corvorum crakacz BartBydg 257; FalZioł IV 32c; (marg) Szpetny pták źle śpiewa. (–) Szpetna Wrona nie vmie nigdy iedno krākác RejWiz 49; Mącz 69a; RejZwierc 157v; SkarŻyw 454; Calep 271b.

Zwrot: »krakać jako wrona, kruk« [szyk zmienny] (2 : 1): Druga riba iest Kruk morzki, dla tego iest rzeczon: iż kracze iako kruk FalZioł IV 32c; Cornicor, Kraczę yako wrona Mącz 65d; Acz śie więc iako Wrony czółem w kupę zleca/ Kraczą/ wręczczą/ á drudzy iako Sroki rzekcą RejWiz 55. [Cf Przen: W porównaniu].

Przen: Głośno wyrażać niezadowolenie, oburzać się, potępiać; obstrepere, succlamare Cn [na kogo] (2) : [á gdy przyjechał [Kallimach] znowu nań [Polacy] kraczeli/ bo byli tego mniemania o nim żeby on Krolá podwoził ná Sláchtę BielKron 1597 483 (Linde)].

W porównaniu (1): wnet yako fkoru onego inśfy oni á dobrzy záwyetrzą/ yakoby ná łowę wrony wrole/ ták oni nań kraczą/ fkwierczą: Ku czemu y to wśfczęło fye/ A wzdys thy nyegodzyen myędzy dobrymi być/ wzdım ya lepśfy niżli ty GliczKsiąż B2.

Przysłowie: A ná złościwe^{go}/ á ná zuchwalcá/ nie thylko fwiát/ ále fńadz y źwirzeta ftaráią śie o zginienie iego. Y iako ono ftára przypowieść/ fńadz y wrony nań kraczą. RejPos 265v.

Cf **KRAKANIE**